

Sygn. akt II AKa 169/19

4 WYROK

4.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2019 r.

5 Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Wiśniewski

Sędziowie: SSA Małgorzata Jankowska

SO del. do SA Dorota Mazurek (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Janowska - Paszkowska

6 przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wlkp. Macieja Mielcarka

7 po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2019 r. sprawy

1. J. B.

oskarżonego z art. 258 § 3 k.k. i innych,

2. O. B. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. i innych,

3. K. S.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. i innych,

4. B. K.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. i innych,

5. M. B.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. i art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § k.k.

6. T. M.

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

7. Z. W.

oskarżonego z art. 233 § 1 kk i art. 299 § 1,5 i 6 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora - co do oskarżonych J. B. i B. K., oraz obrońców oskarżonych J. B., O. B. (1), K. S., M. B., T. M., Z. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 11 lutego 2019 r., sygn. II K 178/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wobec oskarżonego J. B. podwyższa do 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy,
- uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego K. S. pkt VII części dyspozytywnej wyroku,
- orzeczoną wobec K. S. za ciąg przestępstw opisany w pkt VI tiret drugi karę pozbawienia wolności obniża do 3 (trzech) lat,
- na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzeka wobec K. S. karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 3 (trzech) lat, zaliczając oskarżonemu na poczet tej kary okres od dnia 13.10.2016 roku godz. 17.00 do dnia 6.10.2017 roku godz. 13.15
- z opisu czynu z pkt CCXXX przypisanego oskarżonemu Z. W., a kwalifikowanego z art. 233 § 1 kk eliminuje zapisy „faktu bycia faktycznym właścicielem" i "nie był właścicielem tego pojazdu",
- oskarżonego T. M. uniewinnia od popełnienia przypisanego mu czynu (pkt XXXI i XXXII),

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza na rzecz adwokatów:

- D. M. obrońcy oskarżonego M. B. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złotych z tytułem kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego w postępowaniu odwoławczym,
- E. T. obrońcy oskarżonego K. S. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złotych z tytułem kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego w postępowaniu odwoławczym, oraz kwotę 392,74 (trzysta dziewięćdziesiąt dwa 74/100) tytułem poniesionych kosztów dojazdu na rozprawy przez Sądem Apelacyjnym,

IV. zasądza od oskarżonych J. B., O. B. (1), K. S., M. B., Z. W. i B. K. wydatki za postępowanie odwoławcze w częściach ich dotyczących i wymierza im opłaty:

- J. B. 6600 (sześć tysięcy sześćset) złotych za obie instancje,
- O. B. (1) 800 (osiemset) złotych za drugą instancję,
- K. S. 800 (osiemset) złotych za obie instancje,
- B. K. 2100 (dwa tysiące sto) złotych za drugą instancję,
- M. B. 380 (trzysta osiemdziesiąt) złotych za drugą instancję,
- Z. W. 1180 (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt) złotych za drugą instancję,

V. Kosztami procesu w części uniewinniającej T. M. obciąża Skarb Państwa.

SSO Dorota Mazurek SSA Andrzej Wiśniewski SSA Małgorzata Jankowska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 169/19

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	5	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 11 lutego 2019 roku, sygn. II K178/17

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	O. B. (1)	stabilizacja życia oskarżonego po popełnieniu przestępstw, zmiana postawy życiowej	umowa o pracę	6867-6870
zaświadczenia o zamiarze wstąpienia w związek małżeński	6871, 6934,6935			
zajęcie komornicze dot. sprawy II W 176/13 oraz dowód wpłaty kwoty 1100,- złotych z tytułu powyższego zadłużenia na konto komornika	6929-6930			
2.1.1.2.	J. B., O. B. (1)	karany	karta karna	6855- 6857

karta karna	6852-6853			
2.1.1.3.	T. M., Z. W., B. K.	niekarany	karta karna	6839
karta karna	6840			
karta karna	6858-6859			
2.1.1.4.	J. B., B. K., O. B. (1)	w zakresie sprawstwa i winy wskazanych oskarżonych Sąd nie dokonywał odmiennej oceny żadnego z przeprowadzonych przez Sąd Okręgowy dowodów. Sąd Apelacyjny zaakceptował w pełni ocenę dokonaną przez Sąd Okręgowy.		
2.1.1.5.	Z. W.	Sąd, choć zmienił częściowo opis czynu z art. 233 1 k.k. to brak było podstaw do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia tego przestępstwa jak i zmiany w zakresie orzeczenia o karze.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	T. M.	brak sprawstwa i winy oskarżonego w	wyjaśnienia I. O.	3133-3135,5002-5003

		zakresie przypisanego mu czynu w pkt. XXXI		
częściowo zeznania R. O.	k 6318- 6320, 414-415, 3156-3159, 1573			
materiały niejawne w kancelarii tajnej w związku z wyjaśnieniami O. B. (1)	2978-2980			
wyjaśnienia O. B. (1)	5978 w zw. z k 1101,1202-1204			
zeznania K. N.	6153 w zw. z k 3221-3222			
zeznania G. T. (1)	6153 w zw. z k 3206-3207			
wyjaśnienia T. M.	5981-5983 w zw. z k3216-3218, 5978			
I. S.	k 395-396483			
akta główne postępowania przygotowawcze, protokół zawiadomienia o przestępstwie dokonania kradzieży pojazdu marki (...)	370- 400, 371-373			

o.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	dowody z dokumentów odnoszące się do tak do oskarżonego O. B. (1) jak i pozostałych oskarżonych sąd uznał za wiarygodne i potwierdzające wynikające z nich okoliczności	dokumenty zostały sporządzone przez ich wystawców i potwierdzają okoliczności w nich zawarte
odnośnie oskarżonego T. M. dowody wskazane w pkt w pkt 2.1.2.1	Sąd odwoławczy uznał, że dowody wskazane przez Sąd I instancji nie dają podstaw do przypisania temu oskarżonemu sprawstwa i winy. Relacje O. B. (1) odnośnie okoliczności dotyczących dokonania kradzieży samochodu marki (...) nie potwierdza relacji I. i R. O. Tak zeznania R. O., jak i wyjaśnienia I. O. Sąd Apelacyjny uznaje za niewiarygodne. Wymienieni zataili przez organami ścigania fakty związane z istotnymi okolicznościami dotyczącymi kradzieży pojazdu marki (...). Nie wskazywali na to, że w chwili kradzieży nie dysponowali oboma kluczykami i gdzie znajdował się drugi z kluczyków do pojazdu, opóźnili zgłoszenie kradzieży. A tak treść wyjaśnień O. B. (1) jak i zapisy zawarte w materiałach niejawnych mogą wskazywać, że kradzież była zaplanowana. To przeczy spontanicznemu zabraniu pojazdu przez I. O. w dniu bezpośrednio poprzedzającym kradzież. Treść zeznań T. N. i G. T. (1) wskazuje, że dostęp do kluczyka miał nie tylko oskarżony T. M.. Jeśli się przy tym zważy na pierwotne wskazanie przez I. O., że to on był dysponentem kluczyka z czerwoną zawieszka, to sprawstwo i wina oskarżonego T. M.	

	<p>nie jest ani oczywista, ani nie da się jej oprzeć o wskazane przez Sąd Okręgowy dowody. Nie sposób zaś tego sprawstwa wywodzić jedynie z faktu bycia przez oskarżonemu wdzięcznym za działania podjęte uprzednio przez J. B. w sprawie zobowiązań I. O. względem jego osoby. W kontekście powyższego treść wyjaśnień oskarżonego T. M. nabiera innego znaczenia, a zawarte w nich okoliczności dotyczące wydania kluczyka O. nie jawią się jako takie, które świadczyłyby o zaangażowaniu tego oskarżonego w przestępczy proceder.</p> <p>Stwierdzić należy, że prawidłowo przeprowadzona analiza wyjaśnień oskarżonego O. B. (1) zawiera szereg okoliczności odnoszących się nie tylko do J. B. i jego udziału w zdarzeniu i przebiegu zdarzenia jak również przejazdu do S. w celu zwrotu kluczyka, ale też przyczyn dokonania kradzieży, które nie pozwalają na przypisanie oskarżonemu T. M. sprawstwa i winy w zakresie przypisanego mu czynu.</p> <p>Dalszy wywód w przedmiocie oceny dowodów kancelaria tajna - uzasadnienie.</p>	
--	---	--

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>
	<p>odnoszące się do oskarżonego T. M.</p>	<p>Sąd Apelacyjny dokonał odmiennej oceny dowodów dokonał odnoszących się do sprawstwa i winy</p>

	wskazane w pkt 2.1.2.1.	oskarżonego T. M.. Okoliczność, że T. M. nie pamiętał jak wyglądał kluczyk czy okoliczności jego wydania nie podważają jego wiarygodności. Relacje I. O. są niewiarygodne jako, że zawierają szereg sprzeczności tak w zakresie przyczyn opóźnienia zgłoszenia kradzieży, jak i zatajenia faktu, że jeden z kluczyków znajduje się u T. M.. Zataili też obecność przy wydaniu kluczyka J. J. (1). Te okoliczności w kontekście treści materiałów niejawnych, podważają wersję zdarzenia ustaloną przez Sad Okręgowy. Uzasadnienie część niejawna.
--	-------------------------	---

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	zarzut odnoszący się do J. B. z apelacji obrońcy oskarżonego: błądu w ustaleniach faktycznych (wynikające z nieprawidłowej oceny dowodów) w zakresie czynu I, polegający na przynależności oskarżonego do zorganizowanej grupy przestępczej z określeniem jego roli jako jej założyciela i kierownika, z odniesieniem do dowodów wcześniej omówionych w w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, a sprowadzenie analizy przynależności oskarżonego do zorganizowanej grupy przestępczej do hipotetycznych blankietowych założeń, że role w grupie były określone i nie skonkretyzowanie tych arbitralnych założeń	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut jest niezasadny, ustalenia, tak o zorganizowaniu przez oskarżonego grupy przestępczej, jak i przyjęcie, że kierowniczej roli oskarżonego w owej grupie, jest trafne. Jest wynikiem dokonania prawidłowej oceny wszystkich dowodów w ich wzajemnym powiązaniu. Treść zeznań R. S. (1) oceniona poprzez pryzmat okoliczności wynikających z pozostałych przywołanych przez Sąd dowodów wskazuje, że oskarżony w celu dokonywania kradzieży pojazdów tak na terenie Niemiec, jak i Polski zorganizował grupę, której członkowie wykonywali jego polecenia i korzystali ze środków mających im umożliwić dokonanie tych przestępstw - dostarczanych przez oskarżonego. Oskarżony nie tylko wskazywał kiedy biorący udział w zorganizowanej przez niego grupie, mają udać się do Niemiec by dokonywać kradzieży i jakich pojazdów, ale też organizował im przejazd, bądź to pojazdem udostępnianym przez S. D., bądź zlecając wynajęcie pojazdów. Dostarczał środki w postaci łamaków i innych urządzeń pozwalających na otwarcie pojazdów, jak i wskazywał kto i w jaki sposób ma sprowadzić pojazd do Polski i komu go dostarczyć. Dostarczał telefony umożliwiające sprawcom kontakt tak z nim, jak i pomiędzy sobą czy osobami, które ułatwiały dokonywanie kradzieży poprzez ingerencję w mechanizmy zabezpieczające pojazdy. Bezpośredni wykonawcy poleceń oskarżonego, nie mieli wątpliwości kto jest decydem, tak co do tego jakie rodzaje pojazdów</p>	

mają dostarczyć w określonym czasie jak i kto tymi pojazdami będzie dysponował. Podobnie też wiedzieli, że to oskarżony rozdziela środki pozyskiwane ze sprzedaży skradzionych aut i decyduje o wysokości kwot im przypadających. Osoby te miały ustalone przez oskarżonego w grupie określone role, nawet jeśli w czasie działania owej grupy zadania jakie realizowali jej poszczególni członkowie zmieniały się. Rola oskarżonego jako decydenta i organizatora tak grupy, jak i poszczególnych czynów przestępczych popełnianych przez ową grupę pozostawała niezmienna, przez cały czas jej trwania. Świadczą o tym nie tylko relacje kwestionowanych przez obrońcę osób R. S. (1), B. T. (1), ale też treść wyjaśnień O. B. (1) (...) - (...), jak i częściowo K. S. czy okoliczności wynikające z zatrzymań oskarżonych np. B. K. i M. B. potwierdzające zaangażowanie oskarżonego J. B. i w to zdarzenie. Podejmowane przez oskarżonego działania w żadnej mierze nie mogą zostać sprowadzone do roli pasera, w zakresie żadnego z przypisanych oskarżonemu czynów. Osoby będące paserami również wskazały na rolę oskarżonego J. B. w przestępczym procederze jako organizatora i decydenta. Przyjęcie przez Sąd kwestionowanych ustaleń zasadnie zostało oparte min. o treść relacji R. S. (1), który wskazywał zarówno na istnienie zorganizowanej grupy przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na kradzieżach pojazdów, jak i na rolę oskarżonego J. B., w organizacji działań grupy, jak i na to, że to oskarżony J. B. wydawał polecenia osobie, która w danym momencie była łącznikiem pomiędzy nim,

a bezpośrednimi wykonawcami kradzieży. Oskarżony miał kontakt z wykonawcami zarówno przed, jak i w trakcie popełniania przestępstw, dostarczając im telefony, środek przewozu zapewniający dotarcie na miejsce przestępstwa i osoby do realizacji wsparcia dla osób, które bezpośrednio pokonywały zabezpieczenia w pojazdach, które zamierzali ukraść. W czasie przewozu pojazdów do polski oskarżony aktywnie uczestniczył w przewożeniu niektórych z pojazdów. Każdorazowo decydował gdzie należy dostarczyć pojazd. Po zbyciu pojazdu decydował o podziale pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży pojazdów.

Treść relacji R. S. (1) nie pozostawia żadnych wątpliwości, tak co do istnienia owej grupy, jak i roli oskarżonego J. B. najpierw w jej zorganizowaniu, jak i funkcjonowaniu k 1230-1231, k 1238-1239. Treść tej relacji świadczy też niezbicie o tym, że żaden z wyjazdów mających na celu dokonanie kradzieży samochodów, nie odbywał się poza wiedzą i wolą oskarżonego J. B.. Oskarżony wskazywał rodzaj pojazdów jakie w określonych okresie miały być kradzione, dostarczał środki na realizację celu (organizował pojazd, którym sprawcy udawali się na miejsce zdarzenia, dostarczał telefony, instruował co zrobić z kartami od telefonów używanych w czasie przestępstwa po jego dokonaniu, wskazywał na sposób przewozu pojazdu do miejsca przeznaczenia, ustalał miejsce dostawy i dzielił pieniądze pozyskane od współdziałających paserów). Wynikające z treści wyjaśnień R. S. (1) okoliczności zostały potwierdzone innymi dowodami. Treści te znajdują

bowiem potwierdzenie tak w wyjaśnieniach B. T. (1), jak i w relacji O. B. (1) z dnia 12.10. 2015 roku, z dnia 24 marca 2017 roku i 27 10.2017 roku, a nawet w skromnej relacji K. S.. Potwierdzają to również wyjaśnienia S. D. k 2496-2497, relacja J. O. (1) k 2945, czy wyjaśnienia B. Ć. k 4723.

J. O. (1) potwierdził osobiste zaangażowanie oskarżonego J. B., ale też podobnie jak D. Ł., wskazał na udział w przestępstwach innych członków grupy. D. Ł. wprost wskazał na oskarżonych K. S. czy B. K.. Spójność wskazań wymienionych powyżej osób przesądza o zasadności dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów w postaci relacji procesowych R. S. (1) jak i B. T. (1). Dlatego też zasadnie tym wyjaśnieniom i zeznaniom Sąd Okręgowy przydał walor wiarygodności i w oparciu o te dowody poczynił ustalenia faktyczne dotyczące zorganizowania przez oskarżonego grupy przestępczej, jak i jego kierowniczej roli w zorganizowanej przez niego strukturze. J. O. (1) wskazał na oskarżonego J. B., nie tylko jako na osobę u której permanentnie zaopatrywał się w pojazdy, ale na osobę zarządzającą innymi osobami, które dostarczały pojazdy do miejsc ich przeznaczenia. Przywołane przez niego okoliczności potwierdzają relacje R. S. (1) i B. T. (1), co do tego okoliczności dotyczących sposobu postępowania oskarżonego z kradzionymi samochodami i wskazują na prawdziwość ich twierdzeń, co do tego w jaki sposób funkcjonowała grupa. Treść relacji osób przyjmujących kradzione pojazdy wskazuje też na konkretne pojazdy, które od oskarżonego nabywały przytaczając

też okoliczności dotyczące sposobu ich dostarczenia, w tym i osobistego zaangażowania oskarżonego, czy stanu pojazdów (posprzątanym).

O tym, że oskarżony w grupie przestępczej działał jako organizator i nią kierował świadczą też inne dowody, w tym z dokumentów w postaci protokołów przeszukania jego miejsca zamieszkania.

Myli się autor apelacji wskazując, że dowody te w żaden sposób nie potwierdzają sprawstwa oskarżonego J. B.. W kontekście faktu, że znajdują wsparcie w wyjaśnieniach i zeznaniach R. S. (1) i B. T. (1), którzy podawali konkretne pojazdy jakie kradli, czy usiłowali ukraść oczywistym jest, że potwierdzenie tego faktu przez pokrzywdzonych, podobnie jak i znalezienie u oskarżonego przedmiotów służących do popełnienia przestępstw tego rodzaju, czy wreszcie elementy pojazdów zabezpieczone u pasera (co wynika z badań), który od oskarżonego nabywał owe pojazdy, łącznie dają podstawę do uznania, że relacje osób obciążających oskarżonego są wiarygodne i w oparciu o nie należało czynić ustalenia faktyczne. Częściowo wyjaśnienia O. B. (1) również, jak już wskazano, potwierdzają sprawstwo i winę oskarżonego i to nie tylko w zakresie czynu z pkt XX oskarżenia. Ich zmienność została bowiem przez Sąd Okręgowy prawidłowo oceniona, a Sąd przydał walor wiarygodności dowodowi z wyjaśnień tego oskarżonego w zakresie w jakim dowód ten znalazł wsparcie w innych dowodach, co było trafne.

Oskarżony, co wynika z powyżej przedstawionych dowodów

nie ograniczał się jedynie do przejmowania pojazdów od sprawców kradzieży i ich sprzedaży. Wedle relacji osób powyżej wskazanych, miał pieczę na całym przestępnym przedsięwzięciu jak i był zaangażowany w popełnianie konkretnych przestępstw, nawet jeśli nie udawał się na miejsce kradzieży pojazdów. Nie sposób postrzegać go jako pasera i jego zachowań oceniać poprzez pryzmat czynów stypizowanych w treści art. 291 § 1 k.k.. Oskarżony decydował o tym by członkowie grupy dokonali kradzieży pojazdów określonej kategorii, czy marki, w określonym czasie, a przed wyjazdem dostarczał tym osobom, poprzez osobę wyznaczoną do realizacji zadania, telefony do kontaktu członków grupy między sobą, narzędzia do dokonania kradzieży, ale też specjalistę do przerobienia stacyjek i liczników, rozdzielał pieniądze pozyskane ze sprzedaży pojazdów w określonej przez siebie wysokości, jak i wskazywał miejsca do których należy kradzione pojazdy dostarczyć. Oskarżony nie tylko brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, ale też pełnił w niej rolę jaką przypisał mu Sąd Okręgowy.

Co więcej jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego okresowo oskarżony sam przeprowadzał do Polski skradzione w Niemczech pojazdy, by w innych przypadkach ograniczyć swój udział do funkcji organizacyjnej podejmowanej każdorazowo dla umożliwienia osobom wysyłanym do Niemiec po samochody dokonania kradzieży.

Z powyżej wskazanych względów należało przyjąć, że oskarżony wypełnił znamiona czynu z art. 258 §

z k.k. dopuszczając się przestępstwa w nim wskazanego.

Z faktu kierowania przez oskarżonego zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw i każdorazowego podejmowania czynności dla dokonania poszczególnych czynów zabronionych, wynika przypisanie mu popełnienia czynów opisanych w ciągu A punktach od II do XIX oraz XXI do XL (tak w formie dokonania, jak i usiłowania) popełnianych w warunkach art. 65 § 1 k.k. Zasadnie przyjął Sąd I instancji, że oskarżony z racji przyjętej przez siebie roli, odpowiada nie tylko za udział w grupie przestępczej, ale też nawet w sytuacji gdy nie był na miejscu kradzieży był również sprawcą (kierowniczym) poszczególnych przestępstw, bo bez jego zaangażowania w ogóle w danych dniach do popełnienia owych przestępstw (czy usiłowania ich popełnienia) by nie dochodziło.

Treść wyjaśnień tak R. S. (1), B. T. (1), O. B. (1) w sposób oczywisty wskazuje, że to oskarżony każdorazowo wysyłał określone osoby po pojazdy i żadna z przestępczych akcji nie odbywała się bez jego wiedzy i zaangażowania, tak w podjęcie decyzji co do czasu popełnienia przestępstwa, rodzajów pojazdów jakie miały zostać skradzione, wreszcie bez dostarczenia przez niego chociażby telefonów do kontaktu członków grupy udających się po pojazdy, jak i ich organizacyjnego wsparcia, aż do momentu wskazania dokąd mają udać się ze skradzionymi pojazdami. Takie zachowanie oskarżonego nakazywało przypisanie mu sprawstwa w zakresie każdego z przestępstw kradzieży z

włamaniem tak dokonanej, jak i usiłowanej jakiej dokonali członkowie zorganizowanej grupy przestępczej niezależnie od tego w jakim składzie osobowym grupa udawała się po poszczególne pojazdy. Nie było bowiem sytuacji, że osoby te działały poza wiedzą i wolą oskarżonego J. B.. Oskarżony J. B., jak trafnie przyjął Sąd I instancji przestępstw tych dopuszczał się w warunkach określonych treścią art. 65 § 1 k.k. Oczywiście jest bowiem, że oskarżony popełniał je w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założył, jak i czyniąc sobie z popełnienia tych przestępstw stałe źródło dochodu. Oskarżony miał pełną świadomość nie tylko tego, że zostaną dokonane kradzieże pojazdów, ale też swoją świadomością obejmował fakt, że każdorazowo bezpośredni wykonawcy by wejść w posiadania konkretnych pojazdów dokonają pokonania przeszkody w sposób umożliwiający im wejście do pojazdu jak i wykorzystają przekazane przez niego narzędzia dla uruchomienia pojazdów, (pozyskane uprzednio od Ć.), ale też bardziej specjalistyczne, jak też podejmą czynności mające na celu przywiezienie ich do Polski, gdzie będzie mógł im wskazać miejsce przeznaczenia.

Te okoliczności również zostały potwierdzone wyjaśnieniami R. S. (1), jak i B. T. (1), co w połączeniu z faktem, że relacje tych osób znalazły potwierdzenie tak w zeznaniach paserów, jak i w innych dowodach, w tym relacjach pokrzywdzonych, co do zaistnienia w określonym miejscu i czasie przestępstw na ich szkodę, a wreszcie w dowodach z protokołów przeszukań tak miejsc, gdzie samochody były rozbierane na części i gdzie części owe w pewnym zakresie ujawniono, jak i biorąc

pod uwagę to, że u oskarżonego zabezpieczone zostały przedmioty, które wedle relacji zeznań świadków dostarczał w celu dokonywania kradzieży osobie, która z jego polecenia udawała się na miejsca kradzieży z konkretnymi członkami grupy w celu realizacji przestępstw.

Również dowody w postaci ujawnionych logowań bezpośrednich sprawców kradzieży w miejscach gdzie dochodziło do przestępczych działań jednoznacznie potwierdzają ich obecność w miejscach, które następnie wskazał R. S. (1), podobnie jak i protokoły zatrzymania osób w czasie zdarzeń mającego miejsce czy to 24.09.2015 roku, czy dokumentacja dotycząca ujawnienia śladów zabezpieczonych w pojazdach. Powoływanie się przez skarżącego na poczynienie przez Sąd błędnych ustaleń co do sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów w punktach A II- XIX oraz XXI- XL jest wynikiem niechęci do dostrzeżenia tego, że oskarżony nie tylko był organizatorem i kierownikiem grupy przestępczej i to jego działania spowodowały dokonanie konkretnych włamań do pojazdów i ich kradzieży niezależnie od tego czy dokonanych, czy takich które zakończyły się w formie usiłowania.

Oskarżony tworząc ową strukturę ustalił kto i w jakiej roli będzie wykonywał określone czynności sprawcze, dostarczał wiedzy i środków dla realizacji celów, wreszcie zapewniał zbyt kradzionych pojazdów, gdy to było konieczne również modyfikacji urządzeń ułatwiających przemieszczenie pojazdów do miejsc zbytu. Tak więc działania

oskarżonego nie ograniczyły się do samego formalnego brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, lecz grupa ta realizowała pod kierownictwem oskarżonego określone cele - kolejne przestępstwa, a tym samym skoro oskarżony był aktywny w realizacji tych kolejnych przestępstw, wysyłając określone osoby po pojazdy, wskazując w jaki sposób mają owych przestępstw dokonać, zapewniał narzędzia ułatwiające dokonywanie poszczególnych kradzieży czy sprzęt do łączności, to niewątpliwie dopuścił się nie tylko czynu z art. 258 § 3 k.k., ale też przypisanych mu przestępstw popełnionych we wskazanych tak stadiach i warunkach i wbrew twierdzeniom obrońcy tak dowody z wyjaśnień R. S. (1), B. T. (1) jak i częściowo O. B. (1) te okoliczności potwierdzają. Podobnie jak i relacje paserów i dowody z dokumentów. Ocenione przez Sąd I instancji jako wiarygodne dowody w swoim całościowym wzajemnie się uzupełniając nakazywały przypisanie oskarżonego sprawstwa i winy w kształcie przyjętym przez Sąd Okręgowy. Orzeczenie Sądu nie jest bowiem wbrew twierdzeniom oskarżonego objęte jakimkolwiek błędem w ustaleniach faktycznych,. Ustalenia nie zostały poczynione w oparciu o arbitralne założenia sądu, ale w oparciu o treści wynikające z dowodów wskazanych przez Sąd Okręgowy, ocenionych w ich wzajemnym powiązaniu. Nie sposób też podzielić stanowiska skarżącego, że bez wpływu na odpowiedzialność oskarżonego J. B. pozostaje to co wynika z relacji oskarżonego O. B. (1). Sąd Okręgowy dał wiarę, tej relacji w określonym zakresie. W tych wyjaśnieniach O. B. (1) nie tylko obciążał

sam siebie, ale wskazał też na okoliczności ewidentnie wskazujące na sprawstwo oskarżonego, tak w zakresie brania udziału w grupie przestępczej jak i co do jego udziału w kradzieżach do jakich dochodziło tak na terenie Niemiec. Wskazał też okoliczności dotyczące kradzieży pojazdu (...) Zarówno okoliczności wskazywane przez O. B. (1), jak i treści wynikające z relacji R. S. (1), B. T. (1), jak też powyżej wskazanych osób i dokumentów w pełni dawały podstawę do przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy tak w zakresie przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. jak i czynów pozostałych.

Nie podważa trafności orzeczenia Sądu Okręgowego sposób redakcji uzasadnienia wyroku, nawet jeśli wskazanie jakich przestępstw oskarżony się dopuścił nastąpiło poprzez przywołanie opisów czynów mu przypisanych. Sprawstwo i wina oskarżonego tak w zakresie czynu pierwszego, jak i pozostałych wynika wprost z twierdzeń osób, które na polecenie oskarżonego wykonywały określone czynności w trakcie dokonywania przestępstw będących przedmiotem osądu. Osoby te posiadały wiedzę w tym zakresie z relacji pozostałych uczestników. Skarżący zdaje się oczekiwać przywoływania przez sąd konkretnych wypowiedzi współoskarżonych czy zapisów z dokumentów, nie mniej, to co powinno zawierać uzasadnienie wynika wprost z treści art. 424 § 1 k.p.k., a Sąd I instancji wskazane w tym przepisie warunki wypełnił. Zeznania pokrzywdzonych, jak i dokumenty sporządzane na okoliczność poszczególnych zdarzeń w istocie wsparły twierdzenia sprawców w zakresie tego, że to właśnie oni w ramach grupy, którą oskarżony zorganizował i

kierował dokonali tych konkretnych przestępstw.

Nie ma racji skarżący jakoby Sąd I instancji nie był uprawniony do odniesienia się do wyjaśnień oskarżonego J. B.. Nawet w sytuacji gdyby uznać, że oskarżony złożył jedynie oświadczenie, co do tego, czy i do którego z czynów się przyznaje lub nie, Sąd był władny ustosunkować się do tego jakie względy kierowały nim w zakresie zakwestionowania owych oświadczeń, nie mniej w przedmiotowej sprawie oskarżony choć lakonicznie to odniósł się częściowo do zarzutów k 2186, a więc Sąd I instancji był nie tylko uprawniony, ale i obligowany wypowiedzieć się w tym zakresie.

Skarżący zdaje się też nie dostrzegać wagi i znaczenia dla przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy materiałów niejawnych, które wprost odnoszą się do konkretnych zdarzeń będących przedmiotem osądu z których wynikają tak daty jak i pozostałe okoliczności czynu.

Wniosek

obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku co do pkt. I oskarżenia poprzez:

uniewinnienie od zarzutu przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej,

względnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>z powyżej wskazanych względów brak było podstaw do uniewinnienia oskarżonego skoro na podstawie prawidłowo ocenionych dowodów Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne odnoszące się do sprawstwa i winy oskarżonego tak w zakresie pkt I jak i pozostałych. Wobec powyższego brak było podstaw tak do zmiany orzeczenia jak i jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania</p>		
<p>3.2.</p>	<p>zarzuty odnoszące się do J. B.</p> <p>- z apelacji obrońcy oskarżonego błędu w ustaleniach faktycznych (wynikające z nieprawidłowej oceny dowodów) w odniesieniu do pkt A II-IXX oraz pkt XXI-XL, pkt XX, podczas gdy w ocenie skarżącego Sąd nie dokonał żadnej analizy dowodów zgromadzonych w toku postępowania a odtwarzając stan faktyczny sprowadził rozważania do skopiowania treści wyroku zarzutów opisanych w akcie oskarżenia , podczas gdy czynny te winny być ocenione co najwyżej przez pryzmat czynności sprawczych typowych dla przestępstwa paserstwa.</p> <p>co doprowadziło do błędnych wniosków wyciągniętych z treści zgromadzonych dowodów a to:</p> <p>- przyjęciu, że zeznania R. S. (1), B. Ć., J. O. (1), D. Ł. zawierają mnóstwo szczegółów pozwalających na dopasowanie określonych zdarzeń do zgłoszeń pokrzywdzonych, podczas gdy pokrzywdzeni nie mogli mieć żadnej wiedzy co do udziału oskarżonego w przestępczym procederze,</p> <p>-sąd wskazał, że oparł ustalenia faktyczne na wyjaśnieniach</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>współoskarżonych B. T. (1), O. B. (1), K. S. z których wynikają szczegóły kradzionych pojazdów i że pozostają one aktualne wobec oskarżonego J. B.,</p> <p>- sąd wskazał jako nma dowód sprawstwa oskarżonego dowody z dokumentów (opinii, przeszukań, itp.), które to dowody nie przekładają się na sprawstwo oskarżonego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Z faktu kierowania przez oskarżonego zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw i każdorazowego podejmowania decyzji i czynności dla dokonania poszczególnych czynów zabronionych, wynika przypisanie mu popełnienia czynów opisanych w ciągu A punktach od II do XIX oraz XXI do XL (tak w formie dokonania, jak i usiłowania) popełnianych w warunkach art. 65 § 1 k.k. Zasadnie przyjął Sąd I instancji, że oskarżony z racji przyjętej przez siebie roli, odpowiada nie tylko za udział w grupie przestępczej, ale też nawet w sytuacji gdy nie był na miejscu zdarzenia był również współsprawcą poszczególnych przestępstw, bo bez jego zaangażowania w ogóle we wskazanych, opisach przypisanych mu przestępstw, datach do ich popełnienia czy usiłowania popełnienia, by nie dochodziło nie dochodziło.</p> <p>Treść wyjaśnień tak R. S. (1), B. T. (1), O. B. (1), jak i treści wynikające z relacji paserów J. O. (1) czy D. Ł. w sposób oczywisty wskazuje, że to oskarżony każdorazowo wysyłał</p>		

określone osoby po pojazdy i żadna z przestępczych akcji nie odbywała się bez jego wiedzy i zaangażowania, tak w podjęcie decyzji co do czasu popełnienia przestępstwa, rodzajów pojazdów jakie miały zostać skradzione, wreszcie bez dostarczenia przez niego chociażby telefonów do kontaktu członków grupy udających się po pojazdy, jak i ich organizacyjnego wsparcia, aż do momentu wskazania dokąd mają udać się ze skradzionymi pojazdami. Takie zachowanie oskarżonego nakazywało przypisanie mu sprawstwa w zakresie każdego z przestępstw kradzieży z włamaniem tak dokonanej, jak i usiłowanej jakiej dokonali członkowie zorganizowanej grupy przestępczej niezależnie od tego w jakim składzie osobowym grupa udawała się po poszczególne pojazdy. Nie było bowiem sytuacji, że osoby te działały poza wiedzą i wolą oskarżonego J. B.. Osoby te zaś odnosiły się do konkretnych zdarzeń historycznych wskazanych w opisach czynów. Oskarżony J. B., jak trafnie przyjął Sąd I instancji przestępstw tych dopuszczał się w warunkach określonych treścią art. 65 § 1 k.k. Oczywiście jest bowiem, że oskarżony popełniał je w ramach zorganizowanej grupy przestępczej którą założył, jak i czyniąc sobie z popełnienia tych przestępstw stałe źródło dochodu. Oskarżony miał pełną świadomość nie tylko tego, że zostaną dokonane kradzieże pojazdów, ale też swoją świadomością obejmował fakt, że każdorazowo bezpośredni wykonawcy by wejść w posiadania konkretnych pojazdów dokonają pokonania przeszkody w sposób umożliwiający im wejście do pojazdu jak i wykorzystają przekazane przez niego narzędzia dla uruchomienia pojazdów jak też podejmą czynności

mające na celu przywiezienie ich do Polski, gdzie będzie mógł im wskazać miejsce przeznaczenia. W tym celu dostarczał im środków na jakie wskazywała B. Ć. czy urzędów jakie wskazywali R. S. (1), B. T. (1), czy O. B. (1).

Tak więc wbrew twierdzeniom skarżącego okoliczności dotyczące sprawstwa oskarżonego w zakresie poszczególnych przestępstw zostały ustalone w oparciu o te dowody, jako, że dowody te dawały pełną podstawę do poczynienia takich ustaleń. Treść tych dowodów należało bowiem ocenić w ich wzajemnym powiązaniu. Relacje R. S. (1), B. T. (1), K. S. czy O. B. (1), znalazły potwierdzenie tak w zeznaniach paserów, jak i w innych dowodach, w tym relacjach pokrzywdzonych, co do zaistnienia w określonym miejscu i czasie przestępstw na ich szkodę, a wreszcie w dowodach z protokołów przeszukań tak miejsc, gdzie samochody były rozbierane na części i gdzie części owe w pewnym zakresie ujawniono, jak i biorąc pod uwagę to, że u oskarżonego zabezpieczone zostały przedmioty, które wedle relacji zeznań świadków dostarczał w celu dokonywania kradzieży osobie, która z jego polecenia udawała się na miejsca kradzieży z konkretnymi członkami grupy w celu realizacji przestępstw. Skarżący dokonując oceny tych dowodów zupełnie ignoruje rolę jaką oskarżony pełnił w grupie i wynikającą z tej roli odpowiedzialność.

Dowody w postaci ujawnionych logowań bezpośrednich sprawców kradzieży w miejscach gdzie dochodziło do przestępczych działań jednoznacznie potwierdzają ich obecność w miejscach, co

następczo wskazał R. S. (1). To pozwoliło na skonkretyzowanie jego obecności w określonych miejscowościach w konkretnych datach i w konsekwencji ustalenie jakie pojazdy zostały skradzione, po uprzednim włamaniu do nich, lub jakie usiłowano po uprzednim pokonaniu ich zabezpieczeń ukraść. Nie sposób uznać, że ustalenia te są obarczone wadą co do miejsc popełnienia przestępstw, czy osób pokrzywdzonych.

Treść relacji R. S. (1) potwierdzają protokoły zatrzymania osób w czasie zdarzeń mającego miejsce, czy to 24.09.2015 roku, czy dokumentacja dotycząca ujawnienia śladów zabezpieczonych w pojazdach. Na to zdarzenie wskazywał również O. B. (1), kiedy swoimi wyjaśnieniami obciążał oskarżonego J. B.. Określone zdarzenia i rolę oskarżonego J. B. potwierdził też w swoich wyjaśnieniach K. S.. Treść korespondencji pomiędzy B. K. i M. B. również wskazuje na udział oskarżonego w zdarzeniu opisanym w pkt. VIII.

Związek B. K. z tym czynem jest oczywisty w kontekście pozostawienia przez niego śladów linii papilarnych na tablicy rejestracyjnej pojazdu w którego wnętrzu zatrzymano M. B., który to pojazd został uruchomiony przy użyciu "łamaka".

Wreszcie nie sposób ignorować zapisów w materiałach niejawnych, na co już wskazywano, jako, że one również potwierdzają udział oskarżonego w poszczególnych zdarzeniach. Co w dalszej części wynika tak z uzasadnienia Sądu I in stancji znajdującego się w kancelarii tajnej.

Powoływanie się przez skarżącego na poczynienie przez Sąd błędnych ustaleń co do sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów w punktach A II- XIX oraz XXI- XL, jest wynikiem niechęci do dostrzeżenia tego, że oskarżony nie tylko był organizatorem i kierownikiem grupy przestępczej i to jego działania spowodowały dokonanie konkretnych włamań do pojazdów i ich kradzieży niezależnie od tego czy dokonanych, czy takich które zakończyły się w formie usiłowania.

Oskarżony tworząc ową strukturę ustalił kto i w jakiej roli będzie wykonywał określone czynności sprawcze, dostarczał wiedzy i środków dla realizacji celów, wreszcie zapewniał zbył kradzionych pojazdów, gdy to było konieczne również modyfikacji urządzeń ułatwiających przemieszczenie pojazdów do miejsc zbytu. Tak więc działania oskarżonego nie ograniczyły się do samego formalnego brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, lecz grupa ta realizowała pod kierownictwem oskarżonego określone cele - kolejne przestępstwa, a tym samym skoro oskarżony był aktywny w realizacji tych kolejnych przestępstw, wysyłając określone osoby po rodzajowo określone pojazdy, wskazując w jaki sposób mają owych przestępstw dokonać, zapewniał narzędzia ułatwiające dokonywanie poszczególnych kradzieży czy sprzęt do łączności, to niewątpliwie dopuścił się nie tylko czynu z art. 258 § 3 k.k., ale też przypisanych mu przestępstw popełnionych we wskazanych tak

stadiach i warunkach i wbrew twierdzeniom obrońcy tak dowody z wyjaśnień/zeznań R. S. (1), B. T. (1), jak i częściowo O. B. (1) te okoliczności potwierdzają jak i relacje B. Ć., J. O. (1) czy D. Ł.. Podobnie jak dowody ze wskazanych w zarzucie dokumentów. Ocenione przez Sąd I instancji jako wiarygodne dowody w swoim całościowym wzajemnie się uzupełniając nakazywały przypisanie oskarżonego sprawstwa i winy w kształcie przyjętym przez Sąd Okręgowy.

Orzeczenie Sądu nie jest bowiem wbrew twierdzeniom oskarżonego objęte jakimkolwiek błędem w ustaleniach faktycznych. Ustalenia nie zostały poczynione w oparciu o arbitralne założenia sądu, ale w oparciu o treści wynikające z dowodów wskazanych przez Sąd Okręgowy, ocenionych w ich wzajemnym powiązaniu.

Nie sposób też podzielić stanowiska skarżącego, że bez wpływu na odpowiedzialność oskarżonego J. B. pozostaje to co wynika z relacji oskarżonego O. B. (1). Sąd Okręgowy dał wiarę tej relacji w określonym zakresie. W tych wyjaśnieniach O. B. (1) nie tylko obciążał sam siebie, ale wskazał też na okoliczności ewidentnie wskazujące na sprawstwo oskarżonego, tak w zakresie brania udziału w grupie przestępczej jak i co do jego udziału w kradzieżach do jakich dochodziło tak na terenie Niemiec. Wskazał też okoliczności dotyczące kradzieży pojazdu (...) Zarówno okoliczności wskazywane przez O. B. (1), jak i treści wynikające z relacji R. S. (1), B. T. (1), jak też powyżej wskazanych osób i dokumentów w pełni dawały podstawę do przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy tak w zakresie przestępstwa z art. 258

§ 3 k.k. jak i czynów pozostałych wskazanych w pkt A II-XIX i XXI-XL.

Nie podważa trafności orzeczenia Sądu Okręgowego sposób redakcji uzasadnienia wyroku, nawet jeśli wskazanie jakich przestępstw oskarżony się dopuścił nastąpiło poprzez przywołanie opisów czynów mu przypisanych.

Sprawstwo i wina oskarżonego tak w zakresie czynu z art. 258 § 3 k.k. jak i czynów popełnionych w ciągu przestępstw wynika wprost z twierdzeń osób, które na polecenie oskarżonego wykonywały określone czynności w trakcie dokonywania przestępstw będących przedmiotem osądu. Osoby te posiadały wiedzę w tym zakresie również z relacji pozostałych uczestników. Skarżący zdaje się oczekiwać przywoływania przez sąd konkretnych wypowiedzi współoskarżonych czy zapisów z dokumentów, nie mniej, to co powinno zawierać uzasadnienie wynika wprost z treści art. 424 § 1 k.p.k., a Sąd I instancji wskazane w tym przepisie warunki wypełnił. Zeznania pokrzywdzonych, jak i dokumenty sporządzone na okoliczność poszczególnych zdarzeń w istocie wsparły twierdzenia konkretnych sprawców w zakresie tego, że to właśnie oni w ramach grupy, którą oskarżony zorganizował i kierował dokonali (wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym) tych konkretnych przestępstw.

Nie ma racji skarżący jakoby Sąd I instancji nie był uprawniony do odniesienia się do wyjaśnień oskarżonego J. B.. Nawet w sytuacji gdyby uznać, że oskarżony złożył jedynie oświadczenie, co do tego czy i do którego z

czynów się przyznaje lub nie, Sąd był władny ustosunkować się do tego jakie względy kierowały nim w zakresie zakwestionowania owych oświadczeń, nie mniej w przedmiotowej sprawie oskarżony choć lakonicznie to odniósł się częściowo do zarzutów k 2186, a więc Sąd I instancji był nie tylko uprawniony, ale i obligowany wypowiedzieć się w tym zakresie.

Skarżący zdaje się też nie dostrzegać wagi i znaczenia dla przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy materiałów niejawnych, które wprost odnoszą się do konkretnych zdarzeń będących przedmiotem osądu z których wynikają tak daty jak i pozostałe okoliczności czynu.

Wniosek

- przyjęcie w zakresie czynów z pkt A II- XIX i XXI-XL kwalifikacji z art. 291 § 1 k.k. i wskutek tego obniżenie wymiaru kary, czy uniewinnienie od ich popełnienia

względnie uchylene wyroku w zaskarżonej części do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak było podstaw do zmiany orzeczenia w kierunku postulowanym w apelacji obrońcy. Skoro oskarżony brał udział w poszczególnych zdarzeniach, jako sprawca kierowniczy, to nie sposób postrzegać go jedynie jako pasera. Oskarżony podejmował decyzję co do potrzeby wyjazdu po kolejne pojazdy, nie jako osoba, która umawiała

się z bezpośrednimi sprawcami kradzieży na dostarczenie mu pojazdów określonej marki, ale organizował całokształt przedsięwzięcia mającego prowadzić do zrealizowania konkretnych przestępstw kradzieży z włamaniem i wobec niego, jako aktywnego uczestnika owych przestępstw, nie sposób zastosować kwalifikacji z art. 291 § 1 kk. Z tego też względu tak zmiana kwalifikacji prawnej czynów będących mu w tej części przypisanymi nie jest możliwa, w związku z tym brak podstaw do obniżenia wymiaru kary orzeczonej względem oskarżonego za prawidłowo przypisany mu ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. Nie sposób też znaleźć podstaw do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia przypisanych mu przestępstw

Z tych też względów nie sposób podzielić wniosku o zmianę w wymiaru kar łącznych w kierunku postulowanym tą apelacją.

3-3.	zarzuty odnoszący się do J. B. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony J. B. dopuścił się czynu z pkt XX pomimo braku jakichkolwiek dowodów na jakikolwiek udział oskarżonego w tej kradzieży , a sprowadzenie rozważań Sądu co do istnienia długu I. O. w stosunku do T. M. oraz udziału J. B. w transporcie pojazdu przez O. B. (1)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Myli się też obrońca oskarżonego jakoby Sąd I instancji w sposób nieuprawniony przypisał oskarżonemu sprawstwo w zakresie czynu polegającego na dokonaniu kradzieży pojazdu (...) (z pkt XX).

O sprawstwie oskarżonego w zakresie tego przestępstwa, opisanego w pkt. XX oskarżenia świadczą niewątpliwie wyjaśnienia O. B. (1), w których to oskarżony wprost wskazał, nie tylko na to jaki był jego udział w tym zdarzeniu, ale też wskazał z jakich względów przystąpił do dokonania tych czynności oraz podał szczegóły jakie nie byłyby mu znane, gdyby nie był współsprawcą tego czynu. Rację ma Sąd I instancji, że zmienność relacji O. B. (1) nie zmienia zasadności oparcia ustaleń w zakresie tego czynu o treści z k 2979-2980. Oskarżony w toku tych wyjaśnień wskazał nie tylko okoliczności związane z kradzieżą pojazdu (...) i szczegóły dotyczące tak jego udziału w zdarzeniu, ale też wskazał z jakich przyczyn dokonał przedmiotowego czynu, z czyjego polecenia, kto zawiózł go do M., przekazał kluczyk, asystował do miejsca ukrycia pojazdu, a następnie zabrał z G. by udać się do S.. Zmienność relacji oskarżonego O. B. (1) i odwołanie treści wyjaśnień z k 2985-2987, czy wcześniejsze wskazywanie odmiennych okoliczności, nie podważa trafności stanowiska Sadu co do tego, że w oparciu o wskazane wówczas treści należało czynić ustalenia faktyczne, co do tego czynu. Zważyć należy, że w toku składania tych wyjaśnień oskarżony przyznał też inne okoliczności dotyczące popełniania przez niego przestępstw (a częściowo już 12.10. 2015 roku wskazywał tak na swój,

jak i na oskarżonego J. B. związek z tym przestępstwem), zaś jego twierdzenia znalazły wsparcie w innych dowodach. O. B. (1) wprost wskazał na czyje polecenie i z kim udał się po pojazd, jak i to od kogo otrzymał kluczyk, komu po jego wykorzystaniu go oddał i dokąd udał się z oskarżony J. B. po dokonaniu kradzieży. Upatrywanie w kolorze zawieszki okoliczności mającej podważyć relacje oskarżonego O. B. (1) nie jest zasadne. Jego relacja, co do określonych okoliczności znalazła wsparcie w relacji mieszkańców G. u których pozostawił pojazd bezpośrednio po zdarzeniu. Treść jego relacji w zakresie pozostałych wskazanych wówczas przez niego zachowań, w tym i tych dotyczących przestępstw popełnianych na terenie Niemiec również znalazła potwierdzenie w dowodach z jego zatrzymania chociażby we wrześniu 2015 roku. O. B. (1) wskazał również na usytuowanie pojazdu (...), o którym nie mógłby mieć wiedzy gdyby nie był na miejscu zdarzenia. Brak jest też podstaw do uznania, że swoimi twierdzeniami chciał pomówić oskarżonego J. B. o zachowania jakie nie byłyby jego udziałem. Odnośnie oskarżonego jego sprawstwo i wina wynika wprost z tej relacji, a nie z przywołanych w apelacji okoliczności i upatrywania w wyjaśnieniach O. B. (1) jedynie dowodu na to, że oskarżony brał udział w transporcie pojazdu uprzednio będącego w posiadaniu I. O., ale nie stanowiącego ich własności i popełnionego na szkodę leasingodawcy.

Również materiały niejawne potwierdzają sprawstwo i winę oskarżonego w zakresie tego czynu.

<p>O czym w części niejawniej uzasadnienia.</p> <p>Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego w zakresie czynu opisanego w pkt XX Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, uprzednio dokonując prawidłowej oceny dowodów i wyciągając z tych prawidłowo uznanych przez siebie za wiarygodne, trafne wnioski, które musiały skutkować uznaniem sprawstwa i winy w zakresie przypisanego mu przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. popełnionego w warunkach art. 65 § 1 k.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uniewinnienie względnie uchylenie wyroku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec dowodów jednoznacznie przesądzających o sprawstwie i winie oskarżonego brak było podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia i w tej części, jak i przyczyn dla których wyrok w tym zakresie mógłby zostać uchylony, wobec braku podstaw do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia tego czynu brak było, podstaw do zmiany orzeczenia o karze w kierunku postulowanym apelacją obrońcy</p>		
<p>3.4.</p>	<p>zarzuty odnoszące się do J. B.</p> <p>- z apelacji obrońcy oskarżonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

	obrazy przepisów postępowania art. 5 § 2 k.p.k. odnoszące się do czynu z pkt. XX	# niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sytuacja określona w art. 5 § 2 k.p.k. zachodzi wówczas, gdy to nie strona, a sąd ma wątpliwości co do ustaleń faktycznych i wbrew dyspozycji tego przepisu rozstrzyga je na niekorzyść oskarżonego. Taka sytuacja nie miała miejsca</p> <p>Brak było też podstaw do uznania, że w sprawie w odniesieniu do pkt XX występują nie dające się usunąć wątpliwości o jakich mowa w treści art. 5 § 2 k.p.k.. Sąd Okręgowy, podobnie jak i sąd odwoławczy takich wątpliwości nie powziął, o czym wprost świadczy treść sporządzonego w niniejszej sprawie uzasadnienia, które wbrew stanowisku skarżącego odnosi się do całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności pozwalając na dokonanie pełnej kontroli instancyjnej.</p>		
Wniosek		
o uniewinnienie względnie uchylenie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
w związku z nieuwzględnieniem zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. brak		

było podstaw do zmiany wyroku, jak i jego uchylecia.		
3.5.	zarzut odnoszący się do J. B. - apelacji obrońcy oskarżonego obraza prawa materialnego art. 299 § 1 i 5 k.k. odnosząca się do czynu z pkt. XLI	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zupełnie nieuprawniony jest również zarzut odnoszący się do czynu z pkt XLI przypisanego oskarżonemu J. B. w pkt I za który orzeczono karę w tirecie czwartym części dyspozytywnej wyroku. Oczywistym jest, że wbrew twierdzeniom obrońcy pochodzenie pojazdów, których właścicielem stał się oskarżony z legalnego źródła nie ma znaczenia dla prawidłowości przypisania oskarżonemu czynu z art. 299 § 1 i 5 i 6 k.k. popełnionego w warunkach art. 12 k.k.. Oczywistym jest, że przyczyną przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie tego czynu, jest to, że oskarżony zużył na nabycie pojazdów nie pochodzących z przestępstwa, środki płatnicze, które z popełniania przestępstw pozyskał. Tak więc nie chodzi o to by rzeczy które sprawca nabywa pochodziły z przestępstwa, lecz o to, że nabył je za środki płatnicze pochodzące z korzyści uzyskanych z działalności grupy przestępczej, a następnie dokonał zarejestrowania tych pojazdów na inną osobę. Konstrukcja opisu czynu i wskazanie co się następnie z pojazdami pozyskanymi za środki płatnicze pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynów</p>		

zabronionych stało, nie podważa trafności przypisania oskarżonemu czynu z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k.		
Wniosek		
o uniewinnienie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
nie podzielając zarzutu w zakresie obrazy wskazanego przepisu, brak było podstaw do uwzględnienia wniosku tak o uniewinnienie jak i uchylenie wyroku i w tej części, a z racji nie podzielenia tego zarzutu brak było podstaw do zmiany orzeczenia o karach łącznych w kierunku postulowanym w apelacji obrońcy.		
3.6.	zarzuty odnoszące się do J. B. zawarte w apelacji prokuratora zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej pozbawienia wolności polegający na rażącej niewspółmierności - łagodności kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów zabronionych oraz stopnia winy, a także celów zapobiegawczych i wychowawczych, które ma osiągnąć wobec oskarżonego wyrażający się wymierzeniem zbyt niskiej kary 5 lat pozbawienia wolności z niesłusznym zastosowaniem pełnej absorpcji kar jednostkowych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Orzekając kary jednostkowe wobec tego oskarżonego Sąd Okręgowy wykazał się znacznym umiarkowaniem i tak kara orzeczona za czyn z art. 258 § 3 k.k. jak i kary miarkowane za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. popełnione w warunkach art. 65 § 1 k.k. jak i kara za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., 299 §1,5,6 k.k. podobnie jak i za pozostałe przestępstwa (nie kwestionowane przez skarżących) są bardzo wyważone, uwzględniają stopień ich społecznej szkodliwości w stopniu umiarkowanym. Dotyczy to tak kar pozbawienia wolności jak i orzeczonych kar grzywny czy zastosowanego przepadku. Nie mniej rację ma prokurator, że wymierzając oskarżonemu J. B. karę łączną pozbawienia wolności Sąd niesłusznie zastosował wobec tego oskarżonego zasadę pełnej absorpcji i orzekł karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat. Jeżeli w odniesieniu do pozostałych oskarżonych zasadę ową można zaakceptować biorąc pod uwagę, że co do zasady popełniali przestępstwa przeciwko mieniu (B. K., O. B. (1), M. B. K. S.) o tyle oskarżony J. B. dopuszczał się szeregu przestępstw o różnorodnym charakterze godzącym w różne dobra chronione prawem, angażując do ich popełniania tak osoby pozostające w zorganizowanej grupie przestępczej, jak i spoza niej (Z. W.). To zaś nie daje żadnych podstaw do tego by owej różnorodności przestępstw nie uwzględnić przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności. Wręcz przeciwnie by zostały</p>	

<p>spełnione cele wychowawcze względem oskarżonego, jak i ogólnoprewencyjne, koniecznym jest przy ustalaniu wymiaru kary łączne pozbawienia wolności uwzględnić fakt, że oskarżony godził w różne dobra prawne, bo to wskazuje również na znaczny stopień jego demoralizacji i nie może pozostać bez wpływu na wymiar kary. Kara łączna pozbawienia w wymiarze lat 6 i 6 miesięcy w istocie jest również karą bardzo umiarkowaną, ale ten wymiar daje szansę na resocjalizację oskarżonego J. B. i uzmysłowienie mu, że popełnianie przestępstw nie popłaca.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o podwyższenie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności do 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>podzielając stanowisko prokuratora, co do trafności zarzutów należało w pełni zaakceptować proponowany przez prokuratora wymiar kary łącznej pozbawienia wolności jako, że jedynie kara w tym wymiarze pozwoli na realizację celów kary, przy uwzględnieniu, że wobec oskarżonego w sposób prawidłowy ukształtowane zostały wymiary kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywien, jak i orzeczenia o przepadku równowartości korzyści majątkowych</p>		
<p>3.7.</p>	<p>zarzut prokuratora rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności wobec B.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

	<p>K. polegający na łagodności kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynów zabronionych oraz stopnia winy , a także celów zapobiegawczych i wychowawczych wyrażająca się niezasadnym zastosowaniu probacji i wymierzeniem oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby i oddaniem pod dozór kuratora</p>	# niezasadny
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>zarzut w istocie sprowadzał się do zakwestionowania tego, że Sąd na niekorzyść oskarżonego nie poczytał faktu, że oskarżony był uprzednio karany, choć sam autor apelacji dostrzegł, że skazanie uległo zatarciu. Biorąc pod uwagę powyższe brak było podstaw do podzielenia stanowiska prokuratora w zakresie orzeczenia wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania</p>		
<p>Wniosek</p>		
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skoro oskarżony wbrew stanowisku prokuratora nie był skazany (bo nie sposób uznać , że zatarte skazanie jest skazaniem jakie</p>		

<p>należało uwzględnić), to brak było podstaw do zmiany orzeczenia w kierunku postulowanym w apelacji prokuratora w odniesieniu do tego oskarżonego.</p>		
<p>3.8.</p>	<p>Apelacja obrońcy O. B. (1) -</p> <p>1. zarzut błędu przyjętych za podstawę orzeczenia, że zebrany materiał dowodowy pozwala i daje podstawę do przyjęcia popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.(opisany w pkt XLVI) art. 279 § 1 k.k.(opisanych w pkt XLVII-LXVIII) w zw. 65 § 1 k.k. - części wstępnej, oraz za czyn z pkt L części wstępnej art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych poprzez nieprawidłowe przyjęcie , że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w czasie od września 2015 do lipca 2016 działającej na terenie województwa (...) i Niemiec, której celem była kradzież pojazdów samochodowych ich zbywanie w całości lub w częściach podczas gdy faktycznie oskarżony nie brał udziału w żadnej zorganizowanej grupie przestępczej, a Sąd oparł się wyłącznie o niewiarygodne wyjaśnienia R. S. (1) i B. T. (1)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Nie sposób podzielić zawartych w tej apelacji zarzutów, co do błędnego ustalenia przez Sąd I instancji, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw. Skarżący nie dostrzega, że przypisanie oskarżonemu udziału w owej grupie (dokonane, a nie</p>		

usiłowane) nie nastąpiło z racji tego, że O. B. (1) zamieszkuje w tej samej miejscowości co J. B., czy też, że spędził z nim wakacje k 1124 -1251. Było ono wynikiem trafnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym relacji R. S. (1) i B. T. (1), które Sad zasadnie uznał za wiarygodne. Świadczą one nie tylko o dokonywaniu przez O. B. (1) wspólnie z nimi kradzieży pojazdów, co znajduje też potwierdzenie w innych dowodach, jak chociażby w dokumentach uzyskanych z prokuratury w B. o sygn. 264 Js3215/15, ale też wskazują udział oskarżonego w owej grupie i na rolę jaką oskarżony w owej grupie pełnił, zarówno w czasie gdy K. S. był obecny, jak i wówczas gdy pozostawał on w warunkach izolacji. Treść relacji R. S. (1) nie pozostawia żadnych wątpliwości, co do wiedzy oskarżonego, nie tylko o istnieniu grupy, ale i jego zaangażowaniu w jej przestępczych działania. Skarżący nie wskazał żadnych okoliczności, które mogłyby podważyć trafność dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów z zeznań R. S. (1) czy B. T. (1). Również treść wyjaśnień oskarżonego, uznanych za wiarygodne przez Sąd, potwierdza, że umyślnie z pełną świadomością brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o jakiej mowa w art. 258 § 1 kk. Oczywistym jest nie tylko to, że istniała grupa mająca na celu dokonywanie przestępstw polegających na kradzieży pojazdów mechanicznych, którą to zorganizował i kierował J. B., ale też, że pod jego kierownictwem członkowie owej grupy, a oskarżony był jednym z nich, dokonywali przestępstw im przypisanych. Wbrew twierdzeniom skarżącego grupa ta miała zorganizowaną strukturę wewnętrzną. Oskarżony

J. B. sprawował w niej funkcję kierowniczą, były ustalone osoby mające za zadanie dokonywanie kradzieży i to w sposób wskazany przez J. B., jak też osoby które miały za zadanie przewożenie uprzednio skradzionych pojazdów, czy wreszcie odbierające owe pojazdy, które uiszczaly za nie środki umożliwiające wynagrodzenie poszczególnych członków grupy.

Wbrew stanowisku obrońcy w tej grupie istniały też powiązania socjologiczno - psychologiczne między członkami grupy nawet jeśli ten związek był wynikiem narzuconej przez pełniące rolę kierowniczą w organizacji, która wymuszała tak wzajemne kontakty, jak i współpracę w dokonywanych czynnościach. Taki rodzaj powiązań jest już wystarczający w sytuacji gdy realizowane są wspólne cele uprzednio znane i akceptowane przez uczestników grupy. Tak treść przywołanego przez skarżącego orzeczenia SN, jak i inne judykaty określające cechy zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu organizowanie przestępstw w pełni przekonują, że właśnie z taką grupą w niniejszej sprawie mamy do czynienia. J. B. organizując ją, zadbał tak o to by mieć w tej grupie osoby, które dostarczały pojazdów, którymi bezpośredni wykonawcy docierali na miejsca przestępstwa, jak i owych bezpośrednich wykonawców z udziałem na te, które pokonają przeszkody w pojazdach, jak i tych, którzy będą przewozili skradzione pojazdy czy pilotowali tych jadących kradzionymi pojazdami, jak i tych, którzy posiadając umiejętności techniczne służyli pomocą w dokonywaniu przeróbek w stacyjkach wreszcie osób

nabywających pojazdy od grupy, co niewątpliwie zapewniało płynność. Istnienie takiej struktury wynika tak z relacji R. S. (1) i B. T. (1), które Sąd zasadnie uznał za wiarygodne mając na względzie inne przywołane przez siebie dowody, jak i w kontekście tych obecnie przez skarżącego kwestionowanych wyjaśnień samego oskarżonego. Również te wyjaśnienia potwierdzają wiedzę oskarżonego, co do istnienia grupy i akceptacji jej celów, podobnie jak i niczym nieograniczonej chęci podejmowania w jej ramach wszelkich działań w celu w jakim grupa była zorganizowana.

Powoływanie się na nieobycie, brak wykształcenia czy wiek oskarżonego O. B. (1) jako okoliczności świadczące, że pozostawał on pod wpływem innych oskarżonych, czy funkcjonariuszy policji w trakcie składania owych wyjaśnień, jest nieuzasadnione, jako, że oczywistym jest, że jego chwiejność, co do tego czy przyznaje się do czynów i w jakich okolicznościach do nich doszło, w istocie wynikała z tego, że chciał osiągnąć korzystną dla siebie sytuację. Oskarżony był jednym z istotnych członków owej grupy i w pewnym okresie jego rola tak w kontaktach z J. B., jak i pozostałymi członkami grupy była wręcz priorytetowa.

Zupełnie dowolne są twierdzenia obrońcy oskarżonego co do tego, że oskarżony nie mógł wykonywać wskazanych przez R. S. (1), czy B. Trochymiuka czynności sprawczych w zakresie kradzieży i usiłowań kradzieży pojazdów. Sąd I instancji trafnie ustalił, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, ale też zasadnie przyjął, że oskarżony

w okresie od września 2015 roku do lipca 2016 roku popełniał przestępstwa polegające tak na usiłowaniu kradzieży z włamaniem jak i kradzieżach z włamaniem dokonanych opisanych w pkt B pkt w pkt XLVII –XLIX i Lido LXVIII jak i czyn z pkt. L. Wyjaśnienia R. S. (1) i B. T. (1) i w tym zakresie pozostają wiarygodne, podobnie jak i dokumenty potwierdzające zatrzymanie oskarżonego w związku z popełnieniem przestępstw.

O umiejętnościach oskarżonego w zakresie prowadzenia pojazdów przemawiają chociażby relacje I. S., która widziała jak oskarżony pojazdem się przemieszczał, zresztą posiadał też pojazd i sam nigdy takiej okoliczności nie podnosił. Posiadanie lub nie prawa jazdy, o możliwości faktycznego wykonywania takich czynności nie świadczy. Również zmiany miejsca zamieszkania oskarżonego i okresowe zamieszkiwanie czy to u ojca, czy też z dziewczyną w Z., czy też w miejscowości C., a nawet twierdzenia tych osób, że oskarżony przebywając w tych miejscowościach nie oddalał się od miejsca zamieszkania w sposób przez nich niezauważony, pozostają sprzeczne tak z zasadami doświadczenia życiowego, jak i oczywistymi faktami bytności oskarżonego w innych miejscach niż wskazane przez świadków. Świadczą o tym protokoły zatrzymywania oskarżonego w miejscu dokonywanych przestępstw k 1932-1992. Dostrzec przy tym należy, że wynikające z dokumentów zatrzymania dotyczącego dnia 24.09.2015 roku okoliczności ściśle odpowiadają relacji R. S. (1), nawet co do tego w jakiej pozycji znajdował się R. S. (1) i O. B. (1) w chwili zatrzymywania, jak i co do tego, że w pojeździe zabezpieczono przedmioty

służące do włamań. Okolicznościom wskazanym w apelacji przeczą też zapisy w zabezpieczonym u oskarżonego telefonie zawierające informacje co do jego wyjazdów k 1529,1533-1543.

Również treść uznanych za wiarygodne wyjaśnień O. B. (1) wskazuje, że przebywając w Z. nie miał żadnych problemów z tym by udać się szynobusem do S. (1), czy wreszcie złożyć wizytę bratu.

Nie sposób uznać by wskazując na udział w przestępstwach oskarżonego O. B. (1), R. S. (1) czy B. T. (1) wskazywali na okoliczności nieprawdziwe. Z faktu wskazania, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, jak i popełniał w ramach działalności tej grupy konkretne przestępstwa wymienieni nie odnieśli korzyści, natomiast wymierzenie R. S. (1) kary wskazanej w apelacji niewątpliwie miało związek z faktem wyjawienia przez niego całokształtu działalności przestępczej w kolejnych wyjaśnieniach, nie mniej nie daje to podstaw do twierdzenia że oskarżony O. B. (1) został pomówiony. R. S. (1) i B. T. (1) nie mieli też powodów by oskarżonego pomawiać, oskarżony sam część okoliczności przyznał, nawet jeśli im potem zaprzeczył, a co istotne relacje tak R. S. (1) jak i B. T. (1) znajdują potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w toku postępowania w tym przywołanych przez Sąd I instancji dowodach potwierdzających zatrzymanie oskarżonego w czasie dokonywania przestępstw wraz z tymi osobami.

Sprzeczność w relacjach oskarżonego, nie podważa więc wiarygodności relacji R. S. (1) czy B. T. (1) skoro zostały one

<p>uwiarygodnione innymi dowodami trafnie wskazanymi przez Sąd Okręgowy.</p> <p>Tak więc Sąd I instancji nie tylko, że nie poczynił w tym względzie błędnych ustaleń faktycznych, ale też nie dopuścił się wskazanej przez skarżącego obrazy prawa materialnego i zasadnie przypisał oskarżonemu tak branie udziału w grupie mającej na celu popełnianie przestępstw jak i udział w konkretnych przestępstwach wskazanych w opisach przypisanych mu czynów.</p> <p>Sprawstwo i winę oskarżonego tak w zakresie czynu z art. 258 §1 k.k. jak i pozostałych przestępstw potwierdzają też dowody w postaci materiałów niejawnych</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uniewinnienie względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi I instancji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>brak było podstaw tak do uniewinnienia oskarżonego jak i uchylenia zaskarżonego wyroku jako, że dowody będące podstawą ustaleń faktycznych zostały prawidłowo ocenione i w oparciu o te dowody Sąd poczynił niewadliwe ustalenia faktyczne</p>		
<p>3.9.</p>	<p>zarzut dot. O. B. (1) obrazy 2. obraza prawa materialnego art. 279 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 kk poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

	że O. B. (1) uczynił sobie stałe źródło dochodu poprzez popełnianie przestępstw podczas gdy faktycznie jedynym jego źródłem utrzymania była własna działalność gospodarcza	# niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zupełnie nieuprawniony jest zarzut obrazy art. 65 § 1 kk (w zw. z art. 279 § 1 kk). Oczywistym jest, że już sam fakt udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej i w jej ramach dokonywanie przestępstw dawał podstawę do zastosowanie względem oskarżonego tego przepisu do konkretnych przypisanych mu czynów. Oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i takie korzyści nie tylko każdorazowo zamierzał osiągnąć, ale i osiągał z racji wypłacania tak jemu jak i innych osobom określonych kwot pieniędzy bądź redukcji długów jakie z racji wcześniejszych wypłat posiadał u oskarżonego J. B.. Systematyczność pozyskiwanych z tytułu dokonywanych kradzieży kwot niezależnie od poszczególnych wysokość(które też nie były bagatelne) wskazuje na zasadność uznania, że oskarżony z dokonywania przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu. Nie ma racji skarżący jakoby prowadzenie działalności gospodarczej, a nawet osiąganie z niej dochodów podważało zasadność przypisania oskarżonemu działania w warunkach art. 65 § 1 k.k. wobec uznania, że oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu z popełnianych przestępstw. Osiąganie dochodów z innych źródeł nie wyklucza bowiem uznania, że określona działalność przestępcza jest podejmowana</p>		

<p>właśnie w tym celu i taki cel jest realizowany. By przyjąć, że sprawca z działalności przestępczej wykonywanej w ramach udziału w zorganizowanej grupie przestępczej uczynił sobie stałe źródło dochodu nie jest koniecznym ustalenie, że są to jedyne dochody sprawcy. Wielokrotność zachowań oskarżonego we wskazanym okresie przesądza zaś o zasadności przyjęcia znamienia stałości osiągniętych dochodów, które w sytuacji materialnej oskarżonego nie były też bagatelne, choć ta okoliczność z punktu widzenia trafności przypisania oskarżonemu działania w warunkach art. 65 § 1 k.k. nie jest istotna.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>uniewinnienie lub uchylenie zaskarżonego wyroku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>brak podstaw do uniewinnienia oskarżonego z przyczyn powyżej wskazanych, jak i uchylenia wyroku i w tej części</p>		
<p>3.10.</p>	<p>zarzut obrazy 3. naruszenie prawa materialnego tj. art. 279 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony O. B. (1) dokonał kradzieży z włamaniem do samochodów opisanych w części wstępnej wyroku XLVII do LXVIII podczas gdy za przyjęciem stanowiska oskarżonego przemawia brak jakichkolwiek obiektywnych dowodów, a wyjaśnienia obciążające</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>oskarżonego przez R. S. (1) oraz B. T. (1) są niewiarygodne w tym czasie oskarżony O. B. (1) przebywał u swojej dziewczyny w Z., matki L. B.w C. oraz w B. (1) u swojego ojca a to oznacza , że nie mógł jednocześnie przebywać w tych miejscach i uczestniczyć w kradzieżach a samochodów nie mógł prowadzić gdyż nie posiadał prawa jazdy, a jego umiejętności były znikome</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zupełnie dowolne są twierdzenia obrońcy oskarżonego co do tego, że oskarżony nie mógł wykonywać wskazanych przez R. S. (1), czy B. T. (1) czynności sprawczych w zakresie kradzieży i usiłowań kradzieży pojazdów. Sąd I instancji trafnie ustalił, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, ale też zasadnie przyjął, że oskarżony w okresie od września 2015 roku do lipca 2016 roku popełniał przestępstwa polegające tak na usiłowaniu kradzieży z włamaniem jak i kradzieżach z włamaniem dokonanych opisanych w pkt B pkt w pkt XLVII –XLIX i Lido LXVIII jak i czyn z pkt. L.</p> <p>Wyjaśnienia R. S. (1) i B. T. (1) i w tym zakresie pozostają wiarygodne, podobnie jak i dokumenty potwierdzające zatrzymanie oskarżonego w związku z popełnieniem przestępstw, jak i treści zawarte w jego własnych wyjaśnieniach, uznane przez Sąd za wiarygodne.</p> <p>O umiejętnościach oskarżonego w zakresie prowadzenia pojazdów przemawiają chociażby relacje I.</p>		

S., która widziała jak oskarżony pojazdem się przemieszczał, zresztą posiadał też pojazd i sam nigdy takiej okoliczności nie podnosił. Posiadanie lub nie prawa jazdy, o możliwości faktycznego wykonywania takich czynności nie świadczy. Również zmiany miejsca zamieszkania oskarżonego i okresowe zamieszkiwanie czy to u ojca, czy też z dziewczyną w Z., czy też w miejscowości C., a nawet twierdzenia tych osób, że oskarżony przebywając w tych miejscowościach nie oddalał się od miejsca zamieszkania w sposób przez nich niezauważony, pozostają sprzeczne tak z zasadami doświadczenia życiowego, jak i oczywistymi faktami bytności oskarżonego w innych miejscach niż mogące wynikać z relacji osób bliskich. Świadczą o tym protokoły zatrzymywania oskarżonego w miejscu dokonywanych przestępstw k 1932-1992. Dostrzec przy tym należy, że wynikające z dokumentów zatrzymania dotyczącego dnia 24.09.2015 roku okoliczności ściśle odpowiadają relacji R. S. (1), nawet co do tego w jakiej pozycji znajdował się R R. S. (1) i O. B. (1) w chwili zatrzymywania, jak i co do tego, że w pojeździe zabezpieczono przedmioty służące do włamań. Okolicznościom wskazanym w apelacji przeczą też zapisy w zabezpieczonym u oskarżonego telefonie zawierające informacje co do jego wyjazdów k 1529,1533-1543.

Również treść uznanych za wiarygodne wyjaśnień O. B. (1) wskazuje, że przebywając w Z. nie miał żadnych problemów z tym by udać się szynobusem do S. (1), czy wreszcie złożyć wizytę bratu czynią zarzut bezpodstawnym.

Nie sposób uznać by wskazując na udział w przestępstwach oskarżonego O. B. (1), R. S. (1) czy B. T. (1) wskazywali na okoliczności nieprawdziwe. Z faktu wskazania, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, jak i popełniał w ramach działalności tej grupy konkretne przestępstwa wymienieni nie odnieśli korzyści, natomiast wymierzenie R. S. (1) kary wskazanej w apelacji niewątpliwie miało związek z faktem wyjawienia przez niego całokształtu działalności przestępczej w kolejnych wyjaśnieniach, nie mniej nie daje to podstaw do twierdzenia że oskarżony O. B. (1) został pomówiony. R. S. (1) i B. T. (1) nie mieli też powodów by oskarżonego pomawiać, oskarżony sam część okoliczności przyznał, nawet jeśli im potem zaprzeczył, a co istotne relacje tak R. S. (1) jak i B. T. (1) znajdują potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w toku postępowania w tym przywołanych przez Sąd I instancji dowodach potwierdzających zatrzymanie oskarżonego w czasie dokonywania przestępstw wraz z tymi osobami.

Sprzeczność w relacjach oskarżonego, nie podważa więc wiarygodności relacji R. S. (1) czy B. T. (1) skoro zostały one uwiarygodnione innymi dowodami.

Tak więc Sąd I instancji nie tylko, że nie poczynił w tym względzie błędnych ustaleń faktycznych, ale też nie dopuścił się wskazanej przez skarżącego obrazy prawa materialnego i zasadnie przypisał oskarżonemu tak branie udziału w grupie mającej na celu popełnianie przestępstw jak i udział w konkretnych przestępstwach wskazanych w opisach przypisanych mu czynów. To w których

przestępstwach oskarżony brał aktywny udział wynika tak z relacji R. S. (1) jak i B. T. (1), po części z wyjaśnień samego oskarżonego jak i zapisów w materiałach niejawnych. Relacja R. S. (1) została przy tym wsparta informacjami dotyczącymi logowań jego telefonu jak i analizą zdarzeń mających na terenie Niemiec do których wymieniony odniósł się szczegółowo.

Skoro oskarżony działając wspólnie z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej dopuszczał się włamań do pojazdów a następnie dokonywał lub usiłował dokonać ich zaboru to nie może być mowy o obrazie wskazanych przepisów. Dochodziło bowiem do pokonania zabezpieczeń pojazdów i działań mających na celu wejście w posiadanie owych pojazdów nawet jeśli nie zawsze działania te okazywały się na tyle skuteczne by sprowadzić pojazdy do Polski.

Wniosek

o uniewinnienie lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia jako, że sprawstwo i wina oskarżonego w zakresie poszczególnych czynów zostały oparte o dowody trafnie uznane za wiarygodne, prowadząc do poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych a następnie do

dokonania prawidłowej oceny prawnej.		
3.11.	zarzut 4. naruszenie art. 6 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Nieuprawnione też jest stanowisko skarżonego co do obrazy przez Sąd I instancji art. 6 k.p.k.</p> <p>W toku rozprawy Sąd Okręgowy zwrócił się do stron z zapytaniem co do przeprowadzenia w toku rozprawy poprzez odtworzenie zapisów materiałów niejawnych. Strony obecne na rozprawie zanegowały potrzebę odtwarzania owych materiałów w toku rozprawy, a Sąd ujawnił owe dowody bez ich odtwarzania zaliczając je w poczet materiału dowodowego. Takie postąpienia sądu było uprawnione i w żadnej mierze nie naruszyło prawa oskarżonego do obrony. Oskarżony miał zaś możliwość zapoznanie się z owymi dowodami w formie stenografów, i negowanie ich przez oskarżonego w chwili obecnej w żadnej mierze nie daje podstaw do uznania, że w sprawie wystąpiły wątpliwości o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k. i by Sąd rozpoznający niniejszą sprawę takowe wątpliwości powziął czy powinien powziąć. Tym samym brak jest podstaw do snucia tezy, że istniały wątpliwości, które zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego. Zważyć też należy na okoliczności wynikające z owych materiałów niejawnych, które</p>		

skarżący zdaje się ignorować czy pomijać.		
Wniosek		
o uniewinnienie lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uniewinnienia oskarżonego jak i uchylenia zaskarżonego wyroku.		
3.12.	zarzut rażącej niewspółmierności kary w stosunku do młodego wieku oskarżonego (młodociany) oraz do sposobu życia po popełnieniu przestępstw będących przedmiotem osądu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
brak było podstaw do uwzględnienia owego zarzutu. Oskarżony pomimo młodego wieku dopuścił się wielu przestępstw i pomimo faktu zatrzymania na terenie Niemiec we wrześniu 2015 roku kontynuował przestępczą działalność, co świadczy o jego znacznej demoralizacji, podobnie, jak i ilość przestępstw jakich się dopuścił. Orzeczona wobec oskarżonego za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. kara 3 lat pozbawienia wolności jest kara bardzo wyważoną, podobnie jak i kara 1 roku za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., czy kara 6 miesięcy		

pozbawienia wolności za czyn z pkt L ostatecznie zakwalifikowany z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. Również orzeczenia o karze grzywny jak i przypadku opartym o art. 45 § 1 k.k. są trafnie ukształtowane.

Wymiar kary łącznej pozbawienia wolności również został ukształtowany prawidłowo (na zasadzie pełnej absorpcji) stąd brak jest podstaw do podzielenia zarzutu opartego o art. 438 pkt 4 k.p.k.. Sąd Okręgowy dostrzegł okoliczność, że oskarżony jest sprawcą młodocianym, nie mniej tak ilość przestępstw oskarżonemu przypisanych w ciągu i w warunkach w jakich je popełnił nie mogła, nawet uwzględniając zmianę postawy życiowej oskarżonego, prowadzić do zmiany orzeczenia w zakresie wymiaru tej kary jednostkowej. a co za tym idzie i wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności. Dostrzec trzeba zarówno okoliczność dotyczącą wysokości szkody wywołanej w mieniu poszczególnych pokrzywdzonych i w tym kontekście stopień społecznej szkodliwości ciągu przypisanych oskarżonemu przestępstw przemawiający za takim ukształtowaniem wymiaru kary by sprawcę w istocie wychować, a nie pozostawić w przeświadczeniu, że dokonywanie poważnych przestępstw pozostanie bez właściwej reakcji.

Wniosek

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Obniżenie wymiaru kar jednostkowych jak i kary łącznej nie byłoby zasadne, jako, że kary te w istocie są karami łagodnymi nawet przy uwzględnieniu obecnego trybu życia oskarżonego, jak i oczywistego faktu, że dopuszczając się tych przestępstw był osobą młodocianą. Inaczej ukształtowany wymiar kary nie spełnił by względem oskarżonego celów kary.</p>		
<p>3.13.</p>	<p>zarzut z apelacji obrońcy oskarżonego Z. W.</p> <p>obrazy prawa materialnego art. 233 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed 15 kwietnia 2016 roku , poprzez niewłaściwą wykładnię, bowiem fałszywe zeznania złożone przez oskarżonego dotyczyły okoliczności mających znaczenie dla jego obrony , co z kolei wykluczało karalność dokonania zarzucanego oskarżonemu czynu z art. 233 §1 k.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego Z. W. należy uznać, że rację skarżącego w jednym zakresie, iż oskarżony nie miał ani obowiązku dostarczania dowodów na popełnienie przez siebie przestępstw w tym wskazywania, że pojazd na niego zarejestrowany nie stanowi jego własności. Nawet jeśli w owym czasie nie toczyło się żadne postępowanie wobec oskarżonego. Podzielając stanowisko skarżącego, że zarejestrowanie przez niego</p>		

nie należących do niego pojazdów stanowiło przestępstwo, wobec oczywistego faktu, że miał wiedzę z jaki środków oskarżony J. B. je nabył i dlatego nie rejestruje pojazdów na siebie (jak przypisane oskarżonemu z art. 299 § 1,5 i 6 k.k.) to nie można już zaakceptować stanowiska skarżącego, że wszystkie podane przez oskarżonego okoliczności były sprzężone z tym uprzednio popełnionym przestępstwem i w związku z tym nie jest dopuszczalne skazanie Z. W. za przestępstwo z art. 233 § 1 k.k.. Oskarżony poza treściami powyżej wskazanymi w swoich zeznaniach zawarł też inne treści wskazane w opisie czynu i to one miały istotny wpływ na ustalenia sprawy zdarzenia drogowego, a nie kwestie dotyczące własności pojazdu. Z tego też względu należało uznać, że oskarżony składając zeznania w postępowaniu w sprawie o wykroczenie popełnione przez J. B. złożył nieprawdziwe zeznania. Istotą tego postępowania nie była bowiem kwestia własności pojazdu, ale tego kto nim dysponował i w tym zakresie oskarżony wskazał na nieprawdziwe okoliczności wiedząc, że będą one wykorzystane w prowadzonym na podstawie ustawy postępowaniu.

(Treść uchwały na którą powołuje się skarżący dotyczy, innej sytuacji jako, że obejmuje ona sytuację gdzie tak zeznania, jak i wyjaśnienia następnie składane nastąpiły w tym samym postępowaniu i były ściśle związane z okolicznościami związanymi z zarzucanym następnie oskarżonemu czynem).

Rację ma skarżący, że zgodnie z treścią art. 6, 74 i 175 § 1 k.p.k. oskarżony nie może odpowiadać za fałszywe wskazanie okoliczności odnośnie kwestii, które mogą być przeciwko

niemu następnie wykorzystane w postępowaniu karnym. Nie mniej w przedmiotowej sprawie odpowiedzialność oskarżonego nie wiąże się z tymi okolicznościami.

Dlatego też wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu tego, że wskazał, iż jest właścicielem pojazdu marki (...) nie pozwala na uniewinnienie oskarżonego od czynu z art. 233 § 1 k.k. Wskazać bowiem należy, że nawet jeśli z opisu czynu dokonano eliminacji powyższej okoliczności, to w dalszym ciągu czyn jaki popełnił oskarżony wyczerpuje znamiona wskazanego czynu zabronionego. Oskarżony bowiem nie miał powodów by wskazywać na takie nieprawdziwe okoliczności jak te, że w okresie o jaki był pytany, pojazd marki (...)o nr rej. (...) pozostawał w jego dyspozycji, a co istotne, że pojazdu tego użył w dniu 18 września 2015 roku R. S. (1), co było oczywistą nieprawdą, a oskarżony jak wynika z dowodów na które powołał się Sąd I instancji miał pewną wiedzę, tak w zakresie tego, kto pozostawał dysponentem pojazdu o który był pytany, jak też wiedział dlaczego ma wskazać, że to nie J. B. był osobą, która pozostawała w dyspozycji tego pojazdu. Okoliczności dotyczące użyczenia R. S. (1) tego pojazdu, nie były okolicznościami mogącymi być przeciwko oskarżonemu Z. W. wykorzystanymi w postępowaniu karnym o czyny z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. , a miały na celu wprowadzenie organów ścigania w błąd co do rzeczywistego użytkownika tego pojazdu, w czasie zdarzenia drogowego i w konsekwencji miały spowodować jedynie uniknięcie odpowiedzialności przez oskarżonego J. B. za czyn jakiego się dopuścił w dniu 18.09.2015 roku

stanowiący wykroczenie drogowe. W konsekwencji zasadnie Sąd przypisał oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 233 § 1 k.k. jako, że sprawstwo i wina oskarżonego wynika tak z wyjaśnień R. S. (1), a po części również wyjaśnień oskarżonego J. B., wreszcie relacji samego oskarżonego Z. W., jak i pośrednio z zeznań świadków - uczestników zdarzenia drogowego, których zeznania zaprzeczają udziałowi w zdarzeniu obcokrajowca na którego powołał się z kolei R. S. (1).

Dlatego też przyznając rację skarżącemu co do tego, że nie wszystkie okoliczności wskazane przez niego w trakcie składania zeznań w dniu 8 października 2015 roku mogą być uznane za takie za które winien ponieść odpowiedzialność karną, to niewątpliwie te dotyczące wskazania osoby której użyzył pojazd i okoliczności związanych z owym użyczeniem należało uznać za wyczerpujące znamiona czynu stypizowanego w art. 233 § 1 k.k. i nie sposób uznać by w tym zakresie zaktualizowały się okoliczności usprawiedliwiające zachowanie naruszające normę sankcjonowaną art. 233 § 1 k.k. dokonana przez Sąd I instancji ocena prawna jawi się jako prawidłowa tak w zakresie czynu z pkt kwestionowanego przez skarżącego, jak i co do czynu kwalifikowanego z art. 299 § 1,5 i 6 k.k.. Również orzeczenia o karach jednostkowych ukształtowane zostały w sposób prawidłowy podobnie jak wymiar kary łącznej wymierzonej oskarżonemu w pkt XXXIV części dyspozytywnej wyroku.

Wniosek		
o uniewinnienie od zarzutu z art. 233 § 1 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nie zasługiwała też na uwzględnienie apelacja obrońcy oskarżonego Z. W., a poczyniona zmiana w opisie czynu z art. 233§ 1 k.k. nie miały wpływu na zakres jego odpowiedzialności.		
3.14.	obraza prawa procesowego mająca wpływ na treść wydanego orzeczenia w postaci art. 6 k.p.k. w zw. z art. 74 k.p.k. polegająca na przyjęciu po stronie oskarżonego występuje obowiązek dostarczania dowodów na swoją niekorzyść	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Rację należy przyznać skarżącemu, iż oskarżony nie miał ani obowiązku dostarczania dowodów na popełnienie przez siebie przestępstw w tym wskazywania, że pojazd na niego zarejestrowany nie stanowi jego własności. Nawet jeśli w owym czasie nie toczyło się żadne postępowanie wobec oskarżonego. Nie mniej nie oznacza to, że Sąd procedował w tej sprawie z obrazą wskazanych przez skarżącego przepisów mającą wpływ na treść orzeczenia i by zawarcie tej okoliczności		

<p>- dotyczącej własności pojazdu miało priorytetowe znaczenie dla przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy co do czynu z art. 233§1 k.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. XXXIII uniewinnienie oskarżonego od czynu z pkt CCXXX części wstępnej wyroku oraz pkt XXXIV poprzez jego wykreślenie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>również po zmianie opisu czynu brak było podstaw do uniewinnienia oskarżonego od czynu z art. 233 § 1 k.k. a tym samym dokonywania zmian co do kary.</p>		
<p>3.15.</p>	<p>apelacja obrońcy T. M. zarzut obrazy prawa procesowego - art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. wobec zaniechania przesłuchania J. J. (1) w celu weryfikacji linii obrony oskarżonego, zeznań K. N. oraz usunięcia sprzeczności zeznań R. O., co do roli jaką w/w świadek pełnił przy wydawaniu kluczyka do pojazdu (...) w tym co do jego opisu, - art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wszelkich wątpliwości, co do sprawstwa i winy T. M. na jego niekorzyść, w tym co do wyglądu posiadanego kluczyka do samochodu marki (...) czasu w jakim dowiedział się on o kradzieży, co do wydania kluczyka J J. B.(na co brak jest jakichkolwiek dowodów)a jedyną poszlakę stanowi niczym nie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

podparte domniemanie sądu , że T. M. chciał się odwdziaczyć J. B.), co do osób, które odbierały od T. M. kluczyk,

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie arbitralnych sprzecznych logicznie ocen z pominięciem całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego w szczególności do

1. posiadania przez T. M. kluczyka z czerwoną zawieszką w sytuacji w której I. O. – leasingobiorca, główny podejrzany o współudział w kradzieży, uprzednio skazany za fałszywe zgłoszenie kradzieży przedmiotowego pojazdu przesłuchany po raz pierwszy wyjaśnił, że na 100 % to on dysponował w dacie kradzieży kluczykiem z czerwoną zawieszką (na chwile składania wyjaśnień I. O. nie wiedział , że ustalony został sprawca tej kradzieży oraz, że wyjaśnił on, iż przy jej realizacji dysponował kluczykiem z czerwoną zawieszką , mógł on natomiast zakładać, że T. M.i inne osoby pomagające w gospodarstwie orientują się jak wyglądał kluczyk będący w ich dyspozycji(kluczyk bez zawieszki)

Wiarygodności zeznań R. O. w tej części w jakiej następnie twierdzą, że jednak T. M.mógł mieć kluczyk z breloczkiem z pominięciem szeregu sprzeczności ich zeznań w toku zgłaszania kradzieży przedmiotowego pojazdu (składał fałszywe zeznania, co do relewantnych okoliczności albowiem sam miał udział w kradzieży) oraz z pominięciem, że R. O. podał na rozprawie całkowicie odmiennie aniżeli w postępowaniu przygotowawczym, że był z nimi u T. M. przy odbiorze kluczyka J.

J. (1) (prawdopodobnie aktualnie odbywający karę pozbawienia wolności za kradzieże pojazdów) co z kolei potwierdza wersję J. M., deprecjonuje wersję I. O. oraz w wysokim stopniu dowodzi, że to I. O. współdziałał w kradzieży,

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę

orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na ;

a) przyjęciu, że oskarżony posiadał w relewantnym okresie kluczyk z czerwoną zawieszką, w sytuacji w której posiadał go I. O.,

b) pominięciu, że J. J. (1) był z R. O. przy odbieraniu od T. M. kluczyka w sytuacji w której stanowią o tym wyjaśnienia T. M., zeznania K. N. oraz zeznania z etapu rozprawy R. O. (który ostatecznie przyznał to odpowiadając na pytania obrony)

c) pominięciu, że J. J. (1) mieszka w takiej odległości od baru (...), że J. B. mógł w ciągu paru minut dowieść mu kluczyk, którym dokonano kradzieży pojazdu (...), a nie jest możliwe aby J. B. w ciągu 15 minut odwiózł T. M. kluczyk na jego gospodarstwo oraz powrót do baru (...),

d) przyjęciu, że T. M. dowiedział się od I. O. o kradzieży Audi A8 w chwili odbierania kluczyka od tego pojazdu , w sytuacji w której przeczą temu wyjaśnienia T. M. oraz zeznania K. N. , a wersja ta stanowi koniunkturalną linię obrony I. O., niespójną z resztą w szczególności także w tym fragmencie z zeznaniami jego ojca.

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Na wstępie należy wskazać, że nie przeprowadzenie dowodu z zeznań J. J. (1) na okoliczność jego udziału w odbiorze przez I. O. kluczyka nie stanowi dowodu tak istotnego by mogła zaważyć na rozstrzygnięciu sprawy. Przedmiotem tego postępowania nie jest bowiem to, kto był obecny w czasie gdy O. R. odbierał kluczyk od T. M., ale to czy wcześniej oskarżony T. M. przekazał sprawcą kradzieży ów kluczyk, po to by owej kradzieży mogli dokonać. Nie było rzeczą Sądu w tym postępowaniu ustalenie, czy i jaki związek z dokonaniem przestępstwa kradzieży miał J. J. (1), ale to oskarżony T. M. udzielił sprawcą kradzieży pomocy dostarczając im uprzednio kluczyk. Tak złożony wniosek dowodowy jak i analiza materiału dowodowego nie wskazuje zaś okoliczności, które nakazywałyby uznać, że J. J. (1), co do tych okoliczności wiedzę posiadał, nawet jeśli potrafiłby wskazać czy kluczyk wydawany O. przez T. M. miał, czy nie miał czerwonej zawieszki. Okoliczność ta nie mogła bowiem przesądzić o zasadności przypisania oskarżonemu sprawstwa czy winy.</p> <p>Rację ma obrońca oskarżonego, że procedując w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego T. M. Sąd nie dokonał prawidłowej oceny poszczególnych dowodów w ich wzajemnym powiązaniu i w konsekwencji w sposób nieuprawniony przyjął, że oskarżony przekazał sprawcą kradzieży kluczyk do pojazdu, umożliwiając dokonanie owej kradzieży. Tymczasem w sprawie brak jest na tę okoliczność</p>	

jakiegokolwiek dowodu, a poszlaki o tym mające stanowić wbrew pozorom do takiej konkluzji prowadzić nie mogą.

Już analiza treści relacji I. O. i jego ojca - jakie mężczyźni ci składali dokonując zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa kradzieży (...) na szkodę leasingodawcy, w szczególności zatajenie przez nich faktu, że jeden z kluczyków znajdował się u T. M., jak i wyraźna zwłoka w zawiadomieniu policji o zdarzeniu, wcale nie podyktowana względami zdrowotnymi- na jakie początkowo wskazywał R. O. i jego syn, nakazywały większą staranność w ocenie tych dowodów.

Tymczasem Sąd nie tylko te okoliczności zbagatelizował, ale też nie w sposób nieprawidłowy uznał, że zmienność relacji tak R. O., jak i I. O. nie powinna mieć wpływu na ocenę tego czy T. M. w istocie był sprawcą czynu mu przypisanego.

Rację ma obrońca oskarżonego, że nie było uprawnionym uznanie, że oskarżony T. M. wydał sprawcę kradzieży kluczyk od pojazdu, który został następnie skradziony. Treść relacji pracowników T. M. potwierdza, że dostęp do kluczyka posiadał nie tylko oskarżony, ale i oni jako, że kluczyk był wykorzystywany w czasie gdy należało przestawić auto. Już ta okoliczność wskazuje, że osobą, która wydała kluczyk nie musiał być T. M., nawet jeśli fizycznie to on wydał kluczyk osobą przybyłym do jego domu dnia 27.10 2015 roku. Jeśli się przy tym zważy, że I. O. zanim został poinstruowany, że sprawca kradzieży dysponował kluczykiem z czerwoną zawieszką wskazywał, że to on taki kluczyk posiadał, a u T. M. pozostał

drugi z kluczyków. Potwierdzenie tej okoliczności przez R. O., który został przesłuchany po kontakcie z synem nie może stanowić dowodu w oparciu o który należało czynić ustalenia faktyczne w tym zakresie. Oskarżony O. B. (1) składając swoje wyjaśnienia co do okoliczności dot. przyczyny dokonania zaboru przedmiotowego pojazdu wskazywał, że zabór tego pojazdu był zlecony. Nawet biorąc pod uwagę to, że nie posiadał on pełnej wiedzy w tym zakresie nie sposób uznać, że osobą która mogła być zainteresowana kradzieżą pojazdu mógł być oskarżony T. M., nawet jeśli posiadał jakiś dług wdzięczności wobec oskarżonego J. B.. R. O. przyznał też przed sądem, że w odbiorze kluczyka uczestniczył J. J. (1), który to niewątpliwie był w bliższych relacjach z oskarżonym J. B. niż T. M., o czym świadczy chociażby ustalony przez Sąd opis pierwszego spotkania jakie miało miejsce w domu T. M..

Tu należy wskazać, że poza oczywistym brakiem podstaw do uznania za wiarygodnej relacji I. O. co do tego, który z kluczyków w jego ostatniej wersji był w jego posiadaniu, jak i co do tego z jakich przyczyn złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa kradzieży pojazdu marki (...)ze znacznym opóźnieniem, jak i zupełnie niezrozumiałym powodem nie wskazania początkowo, że jeden z kluczyków był u T. M., jak i brakiem podstaw do uznania w tym zakresie za wiarygodne zmiennych relacji R. O., tak treści wynikające z relacji O. B. (1) jak i prawidłowa analiza materiałów niejawnych wskazuje, że brak było podstaw do odmówienia wiary wyjaśnieniom T. M., nawet jeśli nie dokładnie pamiętał okoliczności

zdarzenia i czynienia ustaleń w oparciu o pokrętne, zmienne relacje I. O.. Tu wskazać należy, że w istocie rację ma skarżący tak co do tego, że przyjazd oskarżonego O. B. (1) z J. B. do S. w okolice baru (...) wcale nie oznaczało, że J. B. zwrócił kluczyk właśnie T. M. (czas przejazdu do jego gospodarstwa od baru (...) to co najmniej 15 minut w jedną stronę a nie obie), a mógł go przekazać innej osobie. Wskazane okoliczności czynią zasadnym twierdzenie, że przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy w oparciu o relacje I. O. było nieuprawnione jako, że relacji tych osób nie sposób uznać za wiarygodne. To, iż kluczyk od pojazdu marki (...) był na terenie posesji T. M., nie oznacza, że to ten kluczyk został użyty do kradzieży, a nawet jeśli tak, to nie daje podstaw do przyjęcia, że odbyło się to za zgodą i wiedzą T. M., jako, że brak jest podstaw do uznania by ten oskarżony mógł odnieść z tytułu tego przestępstwa bezpośrednią korzyść i by w jego interesie było angażowanie się w przedmiotową sprawę. Nie potwierdzają tego materiały niejawnne, a wręcz zawarte tam treści dają podstawę do uznania, że kradzież była planowana z wyprzedzeniem, co w świetle relacji I. O. tak syna jak i ojca nie mogłoby mieć miejsca.

Wniosek

w oparciu o powyższe zarzuty na podstawie art. 427 § 1 kpk skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego T. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Odmienna ocena dowodów musiała skutkować odmiennieścią w zakresie ustaleń faktycznych, a w konsekwencji uniewinnieniem oskarżonego. Podzielając zatem tak zarzuty jak i wnioski zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego T. M. Sąd odwoławczy uniewinnił oskarżonego T. M. od popełnienia przypisanego mu czynu i kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	nie zaistniały okoliczności podlegające uwzględnieniu z urzędu
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
skazania oskarżonego J. B. co do wszystkich przypisanych mu czynów jak i wobec kar jednostkowych i przypadków, skazania oskarżonego O. B. (1) w zakresie wszystkich przypisanych mu czynów jak i kar jednostkowych i przypadków oraz kary łącznej pozbawienia wolności, utrzymanie skazania wobec oskarżonego Z. W. tak w zakresie czynu z art. 233 § 1 k.k. jak i pozostałych przestępstw i utrzymanie co do kar	

orzeczonych za przypisane przestępstwa, utrzymanie w mocy wymiaru kary wobec B. K.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
brak zasadności zarzutów apelacji obrońców, jak i brak zasadności apelacji prokuratora w odniesieniu do B. K.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmiana wyroku Sądu Okręgowego poprzez: - uniewinnienie T. M. od popełnienia przypisanego mu czynu , -zmiana w zakresie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności -podwyższenie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności wobec J. B. do 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, - zmiana opisu czynu kwalifikowanego z art. 233 § 1 k.k. dotycząca Z. W..	
Zwiążle o powodach zmiany	
zasadność apelacji obrońcy T. M., zasadność apelacji prokuratora odnośnie J. B., częściowa zasadność apelacji Z. W. jednak w zakresie jaki miał tylko wpływ na opis czynu eliminację określonych ustaleń co pozostawało bez wpływu na zasadność przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy w tym zakresie jak i wymiar kary	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt III przyznanie wynagrodzenia obrońcom z urzędu	stosownie do treści art.
pkt V zasądzenia kosztów i opłat od oskarżonych skazanych	Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze oraz opłat stosownie do treści art. 636

	§ 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k., przy czym co do oskarżonego B. K. zasądzenia od niego kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze nastąpiło na skutek omyłki Sądu przy sporządzaniu wyroku, jako, że oczywistym jest, że oskarżony ten wobec nie uwzględnienia apelacji prokuratora jego dotyczącej w myśl zastosowanego art. 636 § 1 k.p.k. nie ponosi kosztów i w tym zakresie wydatki postępowania winien ponieść Skarb Państwa, a oskarżonemu B. K. nie należało wymierzać opłaty za II instancję.
pkt V w części uniewinniającej T. M. koszty procesu ponosi Skarb Państwa	stosownie do treści art. 632 pkt 2 w zw. z art. 634 k.p.k.

7. **PODPIS**

SSA Małgorzata Jankowska SSA Andrzej Wiśniewski SO del do SA Dorota Mazurek

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego J. B.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina i sprawstwo oskarżonego, kwalifikacja prawna		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	kara w odniesieniu do oskarżonych J. B. i B. K.	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego O. B. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego Z. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	5		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego T. M.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana